

κείνην ἐσοῦντα καὶ τὸ λευκὸν περιλαίμιον, τὰ ὅποια ἐπίσης εὐρίσκονται ἀνηρτημένα εἰς τὸ Μουσεῖον. Ἀλλὰ τοῦ Μουσείου τούτου κειμήλια εἶνε τὰ πιστόλια, τὰ ἔγγραφα, αἱ ἐπιστολαὶ καὶ αἱ προκηρύξεις τῶν Φενιάνων, ἐνθα γίνεται λόγος περὶ τῆς Ἰρλανδικῆς Δημοκρατίας. Ταῦτα δὲ τὰ γραπτὰ τῶν Φενιάνων μνημεῖα εἶνε ἡ ἀκέραια ἢ εἰς τεμάχην, πλησίον δ' αὐτῶν δύναται τις νὰ ἴδῃ τὰ ἐκ τῆς πολυκαιρίας ζαρωμένα λείψανα τῶν σαρκῶν γυναικὸς διαμελισθείσης ὑπὸ τοῦ Ἑρρίκου Οὐάινραϊτ. Παρὰ τὰ οἰκτρὰ λείψανα κεῖται καὶ τὸ ἐντυπον ἐπισκεπτῆριον τῆς ταλαίνης γυναικὸς.

Παράξενα εἶνε καὶ τὰ ἐκεῖ ἐπίσης καθωρόμενα, ὡς εἵπομεν, ὄργανα, τὰ ὅποια μεταχειρίζονται πρὸς διάρρηξιν οἱ τολμηρότεροι τῶν κλεπτῶν, μικραὶ σιδηραὶ βράδδοι δυνάμεναι νὰ βιδωθῶσι πρὸς ἀλλήλας καὶ νὰ ἀποτελέσωσι φοβερὸν μοχλὸν, σφυρὰ μὲ ἰσχυρὰς μεταλλίνας λαβὰς καὶ περιτετυλιγμένα διὰ δέρματος, ὥστε νὰ μὴ κάμνωσι κρότον, ὅμοιοι δερμάτινοι ἢ καστόρινοι σάκκοι, δι' ὧν περιβάλλονται τὰ ὑποδήματα ἵνα μὴ ἀκούωνται τὰ βήματα, σχοινία, κλίμακες ἐκ σχοινίων, ψευδογένεια, τρυπητήρια κτλ.

Ἀληθῶς ὅταν τις ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ἀλλοκότου ἐκείνου Μουσείου, καταλαμβάνεται ὑπὸ συναισθήματος σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ταπεινοὺς ἐκείνους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, τοὺς policemen, οἵτινες εἶνε πραγματικοὶ καὶ ἀληθινοὶ φύλακες, καὶ φύλακες ἀγρυπνοὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν. Εἶνε δ' ἄξιοι ὅχι μόνον ἐπαίνων, ἀλλὰ καὶ θαυμασμοῦ οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἵτινες διευθύνουσιν ἢ τὴν ἀστυνομίαν ἢ, ὡς ὁ κ. Ἀρβεῦ, τὰς εἰρκτὰς διὰ τὰς ἀκαταβλήτους προσπάθειάς, ἃς καταβάλλουσιν εἰς τὸ νὰ ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν διὰ τῆς μετανόιας, τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὰ ἀνθρώπινα συναισθήματα, τοὺς ἀγρίους ἀληθῶς κακούργους, τοὺς περιπλανωμένους ἀνὰ τὸ ἀχανὲς Λονδίνον.

[Jules Claretie].

Σ. Κ. Σ.

Ἡ ἐπομένη ἐπιστολὴ μετεφράσθη ἐκ τῶν ἀρτίως ἐκδοθεισῶν «Ἀνεκδότων ἐπιστολῶν τοῦ Προσπερ Μεριμέ». Ἐγράψεν δὲ αὐτὴν ὁ διάσημος συγγραφεὺς τὴν 25 Ἰανουαρίου 1867 πρὸς τὴν κυρίαν **, θυγατέρα διττῶς ἐνδόξου στρατιωτικοῦ διὰ τὸ μέγα ὄνομα, ὅπερ ἔφερε, καὶ τὴν θέσιν ἣν ὁ ἴδιος κατέχεν ἐν τῇ στρατῷ.

Πικραὶ εἶνε αἱ ἀλήθειαι, τὰς ὁποίας εἶπεν ὁ Μεριμέ· ἀλλὰ μετὰ τρία ἔτη αἱ συμφοραὶ τοῦ γερμανικοῦ πολέμου καὶ τὰ τερατώδη ἔργα τῆς Κοινότητος ἀπέδειξαν ὅτι ὡς προφῆτης ἐλάλησε.

Σ. τ. Δ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

Κάνναι, τῇ 25 Ἰανουαρίου 1867.

Κυρία μου,

Ἀπαντῶ εἰς τὸ μέρος τῆς ἐπιστολῆς σας τὸ ὅποιον δὲν εἵμπορεῖ νὰ ᾖναι σπουδαῖον. Μὲ λέ-

γετε νὰ γράψω περὶ τῶν ἐνεστώτων δημοσίων πραγμάτων, ὡς ἂν ἤμην ἱκανὸς νὰ γράψω ὅ,τιδήποτε. Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἔχω εἰσέτι τὴν πρὸς τοῦτο δεξιότητα, ἤθελε μὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ υποβληθῶ εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ψεύδεσθαι καθ' ἐκάστην, ὅπερ εἶναι ὅρος οὐ οὐκ ἀνευ πάσης πολιτικῆς συζητήσεως. Ἀνάγκη νὰ ψεύδῃται τις διὰ νὰ καλύψῃ τὰ σφάλματα τῆς ἰδίας πολιτικῆς μερίδος, νὰ ψεύδῃται διὰ νὰ προσβάλῃ τοὺς ἀντιπάλους, νὰ ψεύδῃται ὡς καὶ διὰ νὰ εἰπῇ ὠφέλιμον ἀλήθειαν εἰς τὸ κοινόν. Ἐνὶ λόγῳ πρόκειται περὶ ἔργου, ὅπερ μὲ ἀηδιάζει. Τῇ βοηθείᾳ ψευδολογιῶν ἐρεθίζουν τὸν λαὸν τοῦτον, ὅστις κατ' ἐμὲ εἶναι ἐξαιρετικῶς ἀνεπιτήδεις πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν αὐτοδιοίκησιν.

Πάντες ἔχομεν μερίστην ἀπέχθειαν πρὸς πᾶσαν πρωτοβουλίαν, διότι φοβούμεθα τὴν εὐθύνην ὅσοι δὲ ἔχουσιν πρωτοβουλίαν, μᾶς προσβάλλουσι, καθὼ πλεηγώνοντες τὴν ματαιοφροσύνην ἡμῶν. Νομίζομεν ὅτι εἰσὶν εὐφύστεροι ἡμῶν, ἄρα δέον νὰ προσπαθῇσωμεν νὰ καταρρίψωμεν πᾶν ὅ,τι ἐπιχειροῦσι. Τί νὰ κάμῃ τις διὰ λαὸν οἷος ὁ ἡμέτερος; Τί ἄλλο παρὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ὑπάγῃ κατὰ διαβόλου, πρὸς ὃν εἰλικρινῶς πείθομαι ὅτι βαίνομεν μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος.

Ταῦτα πάντα μὲ θλίβουσιν, ἀλλὰ δὲν βλέπω τὴν θεραπείαν.

ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δονικὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΟ

[Μετᾶφρασις Γ. Ζωχιού.]

314.

Ἡ ἄκρα ἡδονή, ἣν αἰσθανόμεθα περιαιυτολογούντες, ἔπρεπε νὰ διεγείρῃ ἐν ἡμῖν τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι οὐδόλως ἡδύνονται αἱ ἀκούοντες ἡμᾶς.

315.

Ἡ αἰτία, ἣ συνήθως ἀποτρέπουσα ἡμᾶς ἀπὸ πάσης πρὸς τοὺς φίλους ἡμῶν ἀποκαλύψεως τῶν μυχῶν τῆς ἡμετέρας καρδίας, δὲν εἶναι ἡ πρὸς αὐτοὺς, ἀλλ' ἡ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἀπιστία.

316.

Οἱ ἀσθενοὺς χαρακτῆρος ἄνθρωποι δὲν δύνανται νὰ ᾖναι εἰλικρινεῖς.

317.

Μέγα δὲν εἶναι δυστύχημα τὸ εὐεργετεῖν ἀχαρίστους, ἀλλ' ἀφόρητος εἶναι ἡ πρὸς ἄνθρωπον ἀχρεῖον ὑποχρέωσις.

318.

Ἰπάρχουσιν καὶ τῆς παραφροσύνης θεραπευτικὰ φάρμακα, ἀλλ' οὐδεὶς εὐρίσκεται τρόπος διορθώσεως νοδὸς διεστραμμένου.

319.

Δὲν δύναται τις νὰ τηρήσῃ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀκμαῖα τὰ πρὸς τοὺς φίλους καὶ τοὺς εὐεργέτας αὐτοῦ ὀφειλόμενα αἰσθήματα, ὅταν χω-

ρίς συστολῆς λαλῇ πολλάκις περὶ τῶν κατεχόντων αὐτοὺς ἐλαττωμάτων.

320.

Ὁ ἐπαίνων ἡγεμόνας καὶ ἀποδίδων αὐτοῖς ἀρετάς, ἃς δὲν ἔχουσιν, ὑβρίζει αὐτοὺς ἀτιμωρητί.

321.

Προθυμότερον κλίνομεν νὰ ἀγαπήσωμεν τοὺς μισοῦντας ἡμᾶς, ἢ τοὺς ἀγαπῶντας ἡμᾶς πλειότερον, παρ' ὅσον ἐπιθυμοῦμεν.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀνυπόφορα παιδία δύναται τις νὰ εὕρῃ ἐν πάσῃ ἡλικίᾳ· μάρτυς τοῦ λόγου ἡμῶν εἶνε νεᾶνις δεκαοκτὼ ἐτῶν, ἥτις παρίστατο κατ' αὐτὰς ἐν τινι συζητήσει περὶ τῆς συγχρόνου γαλλικῆς φιλολογίας. Αἰφνης ἐν τῷ μέσῳ τῆς συζητήσεως, διακόπτει τοὺς λαλοῦντας καὶ μετὰ θαυμασμοῦ ἀναφωνεῖ·

«Παράξενον! ὅσα βιβλία διαβάζει ἡ μητέρα μου, δὲν μ' ἀφίνει νὰ τὰ διαβάζω καὶ ἐγώ!»

Σκέψις θυρωροῦ τινος φιλοσόφου ἐρωτηθέντος ἐὰν θέλῃ τοὺς βασιλεῖς.

— Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον, διότι εἴτε εἶνε βασιλεῖς εἴτε δὲν εἶνε, θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε μία αὐλή, τὴν ὅποιαν θὰ εἶμαι ὑπόχρεως νὰ σαρώω καθ' ἡμέραν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

*** Ὁ Ἐρδερ καὶ ὁ Σχίλλερ ἠθέλησαν, ὅτε ἦσαν νέοι, νὰ γείνωσι χειρουργοί. Τοὺς ἐμπόδισεν ὁμως ἡ μοῖρα λέγουσα: «Εἶνε ἄλλαι πληγαί, πολὺ βαθυτέραί τῶν σωματικῶν. Ἐκεῖνας θεραπεύσατε». Ὑπήκουσαν εὐτυχῶς καὶ οἱ δύο, καὶ ἀντὶ τῆς μήλης ἔλαβον εἰς χεῖρας τὸν κάλαμον (Ρίχτερ).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐπιμελεστάται ἐρευνᾶν ἐγένοντο κατὰ διαφοροὺς χρόνους καὶ τόπους πρὸς βεβαίωσιν, ἐὰν τὰ κατὰ γῆν ταξείδια ἦσαν ὀλιγώτερον κινδυνώδη ἐκτελούμενα διὰ τῶν συνήθων παρὰ τοῖς παλαιότεροις μέσων πρὸ τῆς εὐρέσεως τῶν σιδηροδρόμων, ἢ σήμερον. Μηχανικὸς τις Γάλλος κ. Σαρτιῶ ἐδημοσίευσε τὰς ἐπομένους πληροφορίας, καθ' ἃς ἐν Γαλλίᾳ παλαιότερον μὲν ἀνελόγει 1 ἐπιβάτης φονευθεὶς πρὸς 355,000 ἐπιβατῶν, καὶ 1 τραυματισθεὶς πρὸς 50,000, ἐν ᾧ ἐξ 1,781,403,687 ἐπιβατῶν ἀπὸ τοῦ 1835 μέχρι τοῦ 1875 ταξειδευσάντων διὰ τῶν σιδηροδρομικῶν τῆς Γαλλίας γραμμῶν, ἀναλογεῖ 1 ἐπιβάτης φονευθεὶς πρὸς 5,178,490 ἐπιβάτας καὶ 1 τραυματισθεὶς πρὸς 580,450. Τὸ αὐτὸ δὲ παρατηρεῖται καὶ ἐν ἄλλαις χώραις. Κατὰ δὲ τὰς σημειώσεις τοῦ αὐτοῦ κ. Σαρτιῶ μαθητὸν ὅτι 1 φονευθεὶς ἀναλογεῖ ἐν Γαλλίᾳ πρὸς 45,000,000, ἐν Βελγίῳ πρὸς 20,

000,000, ἐν Ἀγγλίᾳ πρὸς 12,000,000, καὶ 1 τραυματισθεὶς ἐν Γαλλίᾳ μὲν πρὸς 1,000,000, ἐν Βελγίῳ πρὸς 3,500,000, ἐν Ἀγγλίᾳ πρὸς 336,000. Ἐκ τῶν ἀριθμῶν τούτων καταφαίνεται ὅτι ἡ διὰ τῶν σιδηροδρόμων μεταβάσις ἀπὸ τόπου εἰς τόπον εἶνε πολὺ ἀσφαλέστερα τῆς διὰ τῶν παλαιότερων ἐν χρήσει μέσων τῆς συγκοινωνίας.

Καὶ ἂν μὴ ἡ τιμὴ τῆς ἐφευρέσεως τῆς γνωστοποιήσεως ἀνήκει εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς καὶ τοὺς Ἀμερικανούς, βεβαίως ὁμως οἱ δύο οὗτοι λαοὶ δύνανται νὰ καυχηθῶσιν ὅτι ἔδωκαν εἰς τὴν ἐφεύρεσιν ταύτην ὅτι πλεονα ἀνάπτουζιν καὶ τελειοποιήσιν. Μετὰ τὰς γνωστοποιήσεις τὰς ἐν ἀφθονίᾳ διασπειρουμένας ἐπὶ τῶν τοίχων, τῶν δημοσίων ἀμαξῶν, τῶν αἰθουσῶν διαφόρων καταστημάτων καὶ πολλῶν ἄλλων τόπων, ἡ Ἀγγλία ὑπῆρξεν ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἐπενοήθησαν αἱ κινήται ἢ βαδίζουσαι γνωστοποιήσεις, αἵτινες συνίστανται εἰς ἀνθρώπους, ἀνηρτημένους ἔχοντας ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν τοῦ σώματος δύο ὑπερμεγέθεις πλάκας, ἐφ' ὧν ἡ γνωστοποιήσις, καὶ ἃς περιφέρουσι διὰ τῶν ὁδῶν.

Φαίνεται ἐν τούτοις ὅτι ὁ τρόπος οὗτος τῆς γνωστοποιήσεως κατήντησε πλέον λίαν κοινὸς ἢ δὲν ἐθεωρήθη ἐπαρκὴς πρὸς σαγήνευσιν πελατῶν ἐν Ἀγγλίᾳ. Τοῦτο τοῦλάχιστον μᾶς κάμνει νὰ πιστεύσωμεν ἢ ἐν Λονδίῳ γενομένη νέα πρόοδος εἰς τὸν τρόπον τοῦ γνωστοποιεῖν, ἢ παραδοξοτάτη ἀληθῶς ἦν δύναται τις νὰ φαντασθῇ.

Ἴδου πῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα.

Ὁ γνωστοποιῶν λαμβάνει ἐπὶ πληρωμῇ τόσους ἀνθρώπους ὅσα εἶνε τὰ γράμματα τοῦ πράγματος, τὸ ὅποιον θέλει νὰ κάμῃ γνωστὸν, ἀντὶ δὲ νὰ ἀναρτήσῃ ἐπὶ τῶν νώτων ἐκάστου αὐτῶν ἐν γράμμα τῆς γνωστοποιήσεως ἢ καὶ ὁλόκληρον τὴν γνωστοποίησιν, ὅπερ θεωρεῖται πλέον τετριμμένον, ξυρίζει τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ ἐφ' ἐκάστης κεφαλῆς, μεταβαλλομένης οὕτως εἰς λευκὴν κολοκύνθην, γράφει διὰ χρώματος ἐν τῶν γραμμάτων τῶν συνισώντων τὴν λέξιν. Κατόπιν θέτει αὐτοὺς κατὰ σειρὰν, ὡς ἀπαιτεῖ ἢ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν ἀναγεγραμμένη λέξις, καὶ ἀπολύει αὐτοὺς εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, κρατομένους διὰ τῶν χειρῶν καὶ τρέχοντας καὶ ὠθοῦντας τοὺς διαβάτας, οἵτινες ἐξαφνιζόμενοι ἐκ τοῦ παραδόξου θεάματος, γελῶντες ἀναγινώσκουσι τὴν καινότροπον γνωστοποίησιν, μεταφέροντες τὸ βλέμμα ἀπὸ κεφαλῆς εἰς κεφαλὴν.

Τὸ πρᾶγμα ἔχει βεβαίως πολὺ τὸ κωμικὸν καὶ γελοῖον διὰ τοὺς μεταποιοῦντας τὰς κεφαλὰς αὐτῶν εἰς πίνακας γνωστοποιήσεως, ἀλλ' ἀδιάφορον—ὁ σκοπὸς ἐπιτυγχάνεται, ἢ γνωστοποιήσις διαδίδεται καθ' ὅλην τὴν πόλιν.

Τῇ 21[2] νοεμβρίου περὶ μεσημβρίας, γρά-